

Cédrusfa vagyok, itt heverek félredobva egy kőfal tövében. Csontváry festi álmodat, ötezer éves álmodat, világmindenséget jelképező életfát, ősz motívumot, életet és megváltást. S valóban, én vagyok.

Régebben megálltak előttem az emberek, felnéztek rám, óriás voltam, a hegyeknél is magasabb, férfi és asszony voltam, élet és halál, megváltás és ősrök megújulás. Két hete vágta ki, favágók, fejszével, ledöntöttek, összetörtek, megkötöztek, megfosztottak koronámtól, lombjaimtól. Aztán lefektettek. Fafaragó keze közé kerültem, ki kétfelé hasított, gyalult, faragott, ostromozott. Kettévágta törzsemet, a karcsúbb, vékonyabb felem a vastagabbikhoz erősítette, keresztbe. Mit jelképez ez - gondoltam - mi leszek én, mivé válok, mi lesz most már sorsom?

Néhány nap múlva egy ember hordozott, fel a Koponyák hegyére. Töviskorona volt a fejében, vállára vett, vitt. Ütötték, ostromozták, ordítottak vele. Rengeteg ember kísért minket, ők is kiáltottak. Háromszor is elesett súlyom alatt, s végül megkértek egy másikat, vigyen helyette. Útközben találkozott egy Asszonnal. Az Asszony némán megérintette arcát, majd engem is. Nézték egymást. Majd újra ordítás hallatszott. Mikor odaértünk két kereszt már állt, ekkor értettem meg, mihez kellek. Keresztre feszítik rajtam azt az embert.

Ledöntöttek a földre. A föld száraz volt és kemény. Kiáltások hallatszottak. A férfit megfosztották ruháitól. Rám fektették. Éreztem testét, különös, meleg volt, talán lázas. Katonák jöttek, szöveget hoztak, kalapácsot. És a szegek a csuklóján és bokáján keresztül belém fúródtak. Nagyon fáj, soha nem éreztem ilyet. Neki is fáj, felkiáltott, aztán elájult. Hozzám szegeztek, teste testemet érte. Néhány percig így feküdtünk a földön, aztán lassan felemeltek. Fölfelé s lefelé voltam, jobbra, s balra nyújtózkodtam, átöleltem a világot.

Középre kerültem, jobbról is balról is mellettem egy-egy kereszt. Ekkor magához tért. Nagyon erőlködött, nehezen vette a levegőt, nehezen beszélt. "Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek." A tömegből kiáltásokat hallottam, a morajlás hol erősebb, hol halkabb volt. Az egyik katona levette sisakját, s láttam, odébb ment a többiektől.

Lassan teltek a percek. Ekkor a jobb oldali keresztfán lévő kérlelni kezdte, "emlékezzél meg rólam országodban". Ő rá nézett, s halkán, nagyon halkán - talán csak én és a keresztben függő halhattuk - monda "még ma velem leszel a paradicsomban".

A többi néma volt, a percek, az emberek is némák lettek. Több óra telt el így, éreztem haldoklik. Testéből elfogyott az élet. Utolsó erőfeszítésével egy nagyobb lélegzetet vett, "beteljesedett" suttogta erőtlenül.

Ekkor elnémult, de ekkorra már egy voltam vele, átlényegülve, kifeszítve és megistenülve. Tovább hallottam őt, bár ajkaival szavakat már nem formált. Én vagyok az élet. Én vagyok az alfa és az ómega. E világ teremtője. Az én szeretetem élteti e világot, az én szeretetem élteti az embert, s én az én szeretetemmel hívok magamhoz mindeneket. Az az én akaratom, hogy az ember szabadon, és önnön tudatával döntsön én mellettem. Ez az én akaratom, s türelmem végtelen. Én vagyok a szeretet. Beteljesedett.

Mikor levették rólam, én egyedül és csupaszon voltam, ő holtan feküdt. Egyedül és csupaszon, a földön. Többen siratták, az az Asszony is. Aztán elvitték.

Cédrusfa vagyok, itt heverek félredobva egy kőfal tövében. Csontváry festi álmodat, ötezer éves álmodat, világmindenséget jelképező életfát, ősz motívumot, életet és megváltást. Én vagyok, akihez Isten Fiát, a megváltót szegeztek. Örök, égbe nyúló, a mindenséget átölelő jelkép lehetek. Szimbólum. Isten világot akaró és megváltó szeretetének szimbóluma. A

kereszt.

Nem tudom elmondani senkinek. Cédrusfa vagyok, itt heverek félredobva egy kőfal tövében.
Ügyet sem vetnek rám az emberek.

2010. augusztus 15.